

behov for flere almindelige præster dækket, som jo for os er folkekirken selv, ved at man undtagelsesvis har taget særpræsterne ud af den almindelige fordeling.

Men vi er samtidig meget optaget af, at det sker i et tempo, som giver den fornødne kontinuitet, så man undgår fejlpositioner.

Så skal jeg endelig sige, at begrebet indførelse af provstiudvalgskasser på mig virker meningsløs. Vi har ikke brug for flere kasser eller kolonner, hverken i forhold til kirkekasserne eller i den kommunale ligning, men vi har brug for fleksibilitet og lokale muligheder med den dertil nødvendige kompetence, og den vil vi støtte.

Som altid vil vi i Venstre arbejde positivt i udvalget med håb om, at vi kan tilslutte os lovforslaget.

Torben Rechendorff (KF):

Det er jo rigtigt, som det er sagt, at det forslag, der nu ligger på bordet, er resultatet dels af det forslag, som ministerens forgænger forelagde sidste år, og dels af det udvalgsarbejde og den betænkning, som er resultatet af udvalgsarbejdet.

Jeg vil godt minde om baggrunden for, at den daværende kirkeministers forslag ikke blev gennemført. Årsagen var jo, at vi var nogle stykker, der fandt, at forslaget om at tage udgifterne til kirkeblade ud af rådighedsbeløbet var for beskedent. Hvorfor ikke, sagde vi, lade menighedsrådene budgettere med de aktiviteter, de nu mente at kunne få plads til i deres budgetter og i øvrigt havde fået godkendt af de talrige instanser, der nu i dette foretagende skal godkende budgetter?

Men det ønske var for revolutionerende for regeringen. En overgang havde man nærmest indtryk af, at nu var hele folkekirkeordningen truet. Og hvad gør man så, når kaos truer? Man nedsætter et udvalg, og det gjorde man så, og jeg skal gerne kvittere for den hurtighed, hvormed udvalget har arbejdet.

Men formanden for Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer havde jo ganske ret, da hun forleden konstaterede, at udvalget nu har klarlagt, hvad vi vidste i forvejen. Men som hun så tørt føjer til: Nu foreligger det så sort på hvidt. Og hun må jo vide det; hun har været med i udvalget.

Så tydeligt jeg kan, vil jeg sige til den nye kirkeminister: Er det virkelig et så alvorligt problem at lade vores ansvarsbevidste menighedsråd budgettere for de kirkelige aktiviteter i sog-

net, vel at mærke under ansvar over for den budgetgodkendende myndighed? Jeg bliver også nødt til at sige, at i Det Konservative Folkeparti kan vi altså ikke forstå, at det er så fantastisk rokkende ved hele foretagendet. Man kan altså også være for forsigtig i sin kirkepolitik.

Men nu vil ministeren naturligvis svare, at han har bidt hovedet af al skam og tilladt den mere frie budgetlægning. Oven i købet foreslås nu en hel vifte af muligheder. Jo, man kan have et forberedende budgetsamråd, man kan have et beslutende budgetsamråd, man kan have en rammeordning, og man kan have en sognefuldmagt, og for at det ikke skal være løgn, kan man have en kombination af alle disse muligheder.

Hvad fører det så til, minister? Det fører til fem nye kapitler i loven. Det fører til ikke mindre end 12 nye paragraffer i loven, alt sammen i overensstemmelse med betænkningen fra det før omtalte udvalg. Jeg undrer mig over, at Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer har haft to repræsentanter i det udvalg, at både en hel biskop og en hel provst og en hel stiftskontorchef har været med på det hold, der nu dynger landets menighedsråd til med nye snirklede arbejdsgange, nye muligheder og undermuligheder og mere papir og mere bureaukrati.

Her gik vi i sin tid og troede, at regelsaneringen og afbureaukratiseringerne og bestræbelserne for at lette menighedsrådene var sådan ved at slå an. Derfor er jeg også nødt til at sige, at Det Konservative Folkeparti beklager dybt, at vores ønske om en belysning af konsekvenserne af at frigive rådighedsbeløbet, denne lille beskedne beslutning, førte til denne kæmpe- og synes jeg, ulykkelige betænkning, som vil gøre menighedsrådenes dagligdag helt umulig.

Så skal jeg til glæde for ministeren sige, at de to oprindelige forslag, nemlig kirkebladsudgifternes overflytning og budgetfristernes fjernelse, og nu det om særpræsterne kan vi støtte. Men jeg vil også sige, at vores støtte til det samlede lovforslag vil afhænge af, om vi gennem udvalgsarbejdet kan få luget kraftigt ud i de før omtalte 5 nye kapitler med de 12 nye paragraffer.

Man skulle næsten tro, at ministeren har den opfattelse, at menighedsrådene disponerer over en hærskare af embedsmænd. Det gør de ikke. Menighedsråd har ikke embedsmænd. De fleste har i hvert fald kun sig selv og de lange vinteraftner, og jeg mener ikke, at vi kan byde landets menighedsråd dette her. Jeg skal ikke blande mig i, om fru Anna-Marie Hansen har ret i, at